

- 1 «آیا وقت زاییدن بز کوهی را می‌دانی؟ یا زمان وضع حمل آهو را نشان می‌دهی؟
- 2 آیا ماههایی را که کامل می‌سازند حساب توانی کرد؟ یا زمان زاییدن آنها را می‌دانی؟
- 3 خم شده، بچه‌های خود را می‌زایند و از دردهای خود فارغ می‌شوند.
- 4 بچه‌های آنها قوی شده، در بیابان نمو می‌کنند، می‌روند و نزد آنها بر نمی‌گردند.
- 5 کیست که خر وحشی را رها کرده، آزاد ساخت، و کیست که بندهای گورخر را باز نمود،
- 6 که من بیابان را خانه او ساختم، و شوره‌زار را مسکن او گردانیدم؟
- 7 به غوغای شهر استهزاء می‌کند و خروش رمه‌بان را گوش نمی‌گیرد.
- 8 دایره کوهها چراگاه او است و هرگونه سبزه را می‌طلبد.
- 9 آیا گاو وحشی راضی شود که تو را خدمت نماید، یا نزد آخور تو منزل گیرد؟
- 10 آیا گاو وحشی را به ریسمانش به شیار توانی بست؟ یا وادیها را از عقب تو مازو خواهد نمود؟
- 11 آیا از اینکه قوتش عظیم است بر او اعتماد خواهی کرد؟ و کار خود را به او حواله خواهی نمود؟
- 12 آیا براو توگل خواهی کرد که محصولت را باز آورد و آن را به خرمنگاهت جمع کند؟
- 13 «بال شترمرغ به شادی متحرک می‌شود و اما پر و بال او مثل لقلق نیست.
- 14 زیرا که تخمهای خود را به زمین وامی‌گذارد و بر روی خاک آنها را گرم می‌کند،
- 15 و فراموش می‌کند که پا آنها را می‌افشرد، و وحوش صحرا آنها را پایمال می‌کنند.
- 16 با بچه‌های خود سختی می‌کند که گویا از آن او نیستند؛ محنت او باطل است و متأسف نمی‌شود.
- 17 زیرا خدا او را از حکمت محروم ساخته، و از فطانت او را نصیبی نداده است.
- 18 هنگامی که به بلندی پرواز می‌کند، اسب و سوارش را استهزا می‌نماید.
- 19 «آیا تو اسب را قوت داده و گردن او را به یال ملّیس گردانیده‌ای؟
- 20 آیا او را مثل ملخ به جست و خیز آورده‌ای؟ خروش شبیه او مهیب است.
- 21 در وادی پا زده، از قوت خود وجد می‌نماید و به مقابله مسلّحان بیرون می‌رود.

22 بر خوف استهزاء کرده، هراسان نمی‌شود، و از دم شمشیر برنمی‌گردد.

23 ترکش بر او چکچک می‌کند، و نیزه درخشنده و مزراق

24 با خشم و غیض زمین را می‌نوردد. و چون کرّتا صدا می‌کند نمی‌ایستد،

25 وقتی که کرّتا نواخته شود هه‌هه می‌گوید و جنگ را از دور استشمام می‌کند، و خروش سرداران و غوغا را.

26 آیا از حکمت تو شاهین می‌پرد؟ و بالهای خود را بطرف جنوب پهن می‌کند؟

27 آیا از فرمان تو عقاب صعود می‌نماید و آشیانه خود را به جای بلند می‌سازد؟

28 بر صخره ساکن شده، مأوا می‌سازد. بر صخره تیز و بر ملاذ منیع.

29 از آنجا خوراک خود را به نظر می‌آورد و چشمانش از دور می‌نگرد.

30 بچه‌هایش خون را می‌مکند و جایی که کشتگانند او آنجا است.»